

Otázka: Kvóty pro přijímání uprchlíků

Předmět: Politologie (úvahový text)

Přidal(a): Vlastimil Pavlů

Vlastimil Pavlů

Kvóty pro přijímání uprchlíků

Už delší dobu mě zajímá, či lépe vyjádřeno „nakakává“ , politika EU. Zdá se mi, že už vlastně ani nesmíme mít svoje vlastní státní pravidla a rozhodnutí. Samozřejmě taková, která jsou zákonná a v souladu s lidskými právy.

Dnes to ilustruje zvláště otázka přijímání uprchlíků a stanovení kvót jejich počtu. A také tolerance muslimů – jejich víry, tradic a nároků na svobodné vyjadřování... Viz. muslimské šátky ve školách či nemocnicích... a obecně vynucovaný nárok jednotlivců či skupin a menšin, na jakákoliv práva a nároky a odstranění nespravedlivé diskriminace.

ČR se deklaruje jako demokratický suverénní stát. Přesto se sám dobrovolně nechává tlačit a ovládat do rozhodnutí a jednání, která jsou podle mého názoru v rozporu se zdravým selským rozumem. Politika, zastupitelská demokracie a život v naší republice řídí kdo? Slouží komu? Funguje opravdový skutečný právní stát? Co nebo kdo ovlivňuje chování a rozhodování politiků, jejich směřování a „odklánění“ názorů a financí neznámo kam? K čemu je EU? Kdo ji ovládá? Jakou politickou strategií? K prospěchu koho, na čí úkor?

Právní stát má svoje hranice, zákony, práva, pravidla, tradice. Má právo někdo vně státu tyto věci a fenomény ovlivňovat, nárokovat si a požadovat jejich změny? Můj názor je takový, že ne. Tedy pokud panuje = funguje svoboda, rovnoprávnost a vzájemná suverenita států. My jako stát a národ máme svoji vlastní historii, zvyky, kulturu. Když k nám kdokoliv touží přijít či

zůstat, nechť je vítán. Opravdu kdokoliv, ale jedině za podmínky, že bude vše naše vnitrostátní a národní respektovat a zachovávat. Při vzájemném respektu a úctě. Pokud je něco v rozporu s jeho názory či nároky, tak se musí přizpůsobit on. On je tady hostem, my jsme tady doma a přijímáme ho. My si určujeme naše vlastní domácí podmínky a pravidla. Pokud se mu u nás cokoliv nelíbí nikdo ho zde nenutí zůstat a omezovat. Může jít hledat své místo jinam. Pokud ho nenajde nikde na světě, bude se muset vrátit tam, kde se narodil, nebo se podřídí většině v místě a zemi, která bude nejvíce tolerantní jeho postojům.

Je totiž zajímavé, že nejvíce touhy po prosazování svých názorů, práv a ovládnutí ostatních mají ti, kteří sami ve své rodné zemi spokojeni a respektováni nebyli. Přijít tedy k někomu cizímu, nárokovat si vlastní práva a podmínky mi tedy připadá nejen neslušné, nevhodné, ale i nemožné a nelogické. Já když jdu k někomu na návštěvu tak s úctou respektuji jeho domov a zvyky. Zvláště když mi nabídne, že u něj můžu zůstat... No a pokud se mi tam nelíbí, tak můžu přece svobodně odejít jinam nebo domů.

Osobně se mi nelíbí stále více detailů a názorů vnucovaných nám zvenčí, nejčastěji právě EU. Např. ohledně jakýkoliv generálních změn a počtů, globalizované uniformity a kopírování, formátování, nároků a názorů na umělé přerušování těhotenství, právo a nárok na dítě pro homosexuální páry, redefinici pojmu manželství, stírání rozdílů mezi ženami a muži obecně, mezi právy a nároky dětí a dospělých, zdravých a nemocných či naopak dělení na zdravé a nemocné, produktivní a ztrátové, chtěné a nechtěné. Jsem přesvědčený, že tyto pohledy a názory nemají daleko k tomu, zvrhnout se v nové nebezpečné ideologie ve jménu dobra pomyslného celku, prospěšnosti lidstvu a nutnosti globální aplikace a dodržování.

Podle mého názoru platí, že čím větší skupina, tím větší náročnost organizace a sjednocení se na společném názoru a řešení. Historie na celé Zemi myslím sama hovoří jasně a výmluvně. Není potřeba uměle vytvářet kolosální systémy a ideologie, které následně stejně semelou a zničí ty, kterým mají sloužit a zůstanou v rukou mocných a vlivných. Pak už je jedno, zda-li se jedná o systém pouze v rámci našeho státu, nebo Evropy jako celku, případně lidstva na celé planetě. Svoboda, tolerance, práva, respekt, nárok, spokojenost a rovnost všech. K tomu jsme chtěli a měli dojít. Je to skutečně dnešní realita?